

Písňe: 209, 648, 623.

1. čtení: L 11, 14-28

3. čtení (poslání): Ef 5, 9-14

2. čtení (základ kázání): L 11, 19-20 *Jestliže já vyháním demony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto budou oni vašimi soudci. Jestliže však vyháním demony prstem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.*

Ježíš uzdravil němého, takže promluvil. Tehdy měli lidé představu, že každou nemoc způsobuje démon, který je v člověku. Ovládá ho, škodí a to se projevuje navenek příznaky nemoci. Proto také bývala nemoc spojena s myšlenkou trestu za hřích, ale o tom se tady nemluví. Jen o tom, že ten člověk měl v sobě zlého ducha, který působil němotu. Ježíš ho vyhnal a ten člověk byl osvobozen a zdrav. Uzdravovat znamenalo porážet a vyhánět demony.

Vzbudilo to podiv, ale současně také reptání a podezíravost. Je spojen s knížetem démonů a ten mu prý dovolil vyhánět malé a bezvýznamné demony z některých lidí, kdoví co tím sleduje. Tak nějak mohli tehdy uvažovat. Dnes by asi řekli: „Je stejný jako všichni jiní, uzdravil ho sice, ale určitě to není jen tak, něco z toho přece musí mít, všichni takoví jsou takoví.“ Myslím, že je to postoj všudypřítomný. Vždy se najdou lidé, kteří nepřijmou nic dobrého jen jako dobré, jako dar Boží, jako podaná ruka z lásky a soucítění. Za vším budou vidět vypočítavost, nějaký podvod, manipulaci k čemusi, zkrátka zlo – demony.

Není to ale vždy totéž. V naší době tak mluví obvykle lidé nevěřící a bývá to často projev všeobecné nedůvěry ke všemu dobrému a nezištnému, ke každé dobré vůli. V nic takového přeci nemohou věřit. Jejich slova otravují okolí, a přitom zdánlivě nemají velkou váhu.

Tehdy, v čase našeho příběhu, tak mluvili někteří z věřících židů. Ctili Hospodina zástupů uznávali nad sebou jeho Zákon a odvraceli se od všeho zlého a démonského. Když tito lidé obvinili Ježíše ze spojení s knížetem démonů, pak ho vědomě stavěli proti samému Pánu Bohu. Vlastně Syna proti Otcí, ale tak to nechápali a ani chápat nechtěli. Měli už předem jasno. Nechtěli nic, co by rušilo jejich obvyklou průměrnost. A to vyhánění démonů docela určitě ruší.

Ježíš na poušti (a také kdykoli jindy) rázně a úplně odmítl všechny ďáblovsky svody. Postavil se ostře proti němu. Ani se nepokusil o nějaký kompromis, on ani nejde. Jenže lidský život je plný kompromisů. Odtud ta nedůvěra k naprosté oddanosti Bohu, k bezvýhradné poctivosti a věrnosti. K lásce a nezištnému jednání. A odtud také pokusy to dobré pošpinit a shodit. Zamíchat to dohromady se zlem a nepoctivostí, udělat z víry podvod, z lásky vypočítavost a z naděje hloupost. Pravdu naředit lži a tak z ní udělat lež mnohem nebezpečnější, protože pravdě podobnou. Nebo tak nějak podobně, možností je mnoho a posměvači jsou vynalézaví.

Slova, která dnes jen otravují okolí a zdánlivě nemají váhu jsou ve skutečnosti velmi závažná. Mnozí, zejména populisté a jiní svůdci vytvářejí dojem, že neexistuje nic dobrého ani poctivá snaha o něco takového. Boží království pro ně jako by vůbec neexistovalo. A nejen to, vůbec nic poctivého, žádná snaha o nezištnou upřímnou pomoc. Stírají hranici mezi správným a nesprávným jednáním. Mezi Kristovou cestou lásky a svodem k sobectví a bezohlednosti. Dokonce, jak čteme, mezi Ježíšem a knížetem démonů. Dnes by se to řeklo asi nějak jinak, ale je to pořád stejná řeč, jaká zazněla tehdy po uzdravení němého.

Ježíš nebyl jediný, kdo tehdy vyháněl demony z nemocných. Dělal to úspěšně i jiní, mimo jiné také farizeové a jejich žáci. Žáci, doslova synové, těch, kdo proti Ježíšovi zaútočili. Samozřejmě to dělali také ve jménu Božím. Ježíš to věděl a odvolal se k soudu žáků těch svých žalobců. „Oni vás budou soudit“, řekl jim. Kdyby on sám byl ve spojení s demony, pak by na světě nebylo vůbec nic dobrého. Také žáci farizeů by sloužili knížeti démonů a vyháněli by jen naoko, zdánlivě, lživě. Všechno by byl jenom klam a svět by nemohl obstát v té záplavě zlého. Už dávno by zanikl a naděje by nebylo...

Všichni, kdo se snaží o dobré, kdo pracují pro Boží království i když se to často nedaří, mohou vystoupit jako svědkové proti všem, kteří to dobré a Bohem darované popírají. Dokonce je mají soudit. Najednou je na žalobcích, aby se hájili. Je-li Ježíš společen s Belzebulem, pak jejich žáci také. To asi nechtěli připustit a tak žaloba ztichla.

Ježíš Kristus jednal v moci Boží. Jak čteme – vyháněl demony prstem Božím. To znamená, že s ním přišlo Boží království. Ne tak, aby ho poznal hned a snadno každý, nebo že by si mohl vyžádat nějaké znamení. Víra je bez důkazů. Zato vyžaduje spolehnoutí. Spolehnout se ovšem můžeme, znamení nepotřebujeme, když spoléháme na slovo Písma a moc Ducha svatého. Písmo máme a Duch Páně je s námi.

Poslední věta prvního čtení zní: „Blaze těm, kdo slyší Boží slovo a zachovávají je.“ Jestliže Boží slovo mezi námi jedná, pak nás už zastihlo Boží království. Stačí se mu podřídit a přijmout Boží milost.

Pane, prosíme, dej nám moudrost poznat co je dobré a trvalé, co obstojí v tvém království. Uč nás to odlišit od zlého a zbytečného, toho se chránit a varovat jiné. Dej nám odhodlání nést do světa znamení tvého království.
Amen